

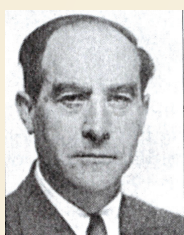
Siðsøga

við Óla Jacobsen

KRISTIAN DJURHUUS: 28. PARTUR

BULDRASLIG FERÐ TIL HAVNAR VIÐ HANDTIKNUM MANNI

EIN ÁHUGAVERD SØGA, SUM KRISTIAN KUNDI GREIÐA FRÁ, VAR TÁ IÐ POLITISTURIN STÓRI MARTIN, SKULDI TIL HAVNAR VIÐ HANDTIKNUM MANNI, OG HESIN MÁTTI BERAST Í LAND Í NORDRADALI

Aftaná kongsvitjanina, sum greitt varð frá í seinasta parti, mátti eg so fara einsamallur aftur til Suðuroyar. Hetta var hart, eisini fyri synirnar Johan og Hassadi, sum sóu so lítið til pápa sín. Eg gjørdi, hvat eg kundi fyri at fáa eitt grundstykki, sum lá hampiliga væl fyri í bygdini, men alt tyktist at vera hopleyst.

Í brøvum skrivaði Margretha, at hon bað til Gud um, at vit skjótt máttu fáa eini hús, so vit kundu búgva saman aftur. Hon hevði eisini lært Johan at biðja til Várharra fyri babba.

Umframt at vera heimleysur á Tvøroyri var skrivstovan, eg leigaði í fráhaldshúsinum ikki betri enn góð. Har trekti so illa, at tað var sera trupult at fáa tað nóg heitt inni.

Stutt eftir kongavitjanina varð Erling føddur, og tað var ikki hissini burður. Hann vígaði hálvttrettanda pund. Tá ið læknin Heerup sá

drongin, kundi hann illa trúgva, at hetta var ein nýfðingur. Hann mátti vera minst hált ára gamal!

Meira um grind og døgling

Sum ískoyti til frásøgnina fyrr í hesi røð um grindina í Vági, kann eg leggja afturat, at undan mínari tíð, vórðu altíð býttir frá eitt tal av hvalum, sum blivu seldir á uppboðssølu. Peningurin skuldi fígga gjaldið til almennar kass-

Martin Christiansen, Stóri Martin, politistur á Tvøroyri.

ar, og sýslumaðurin fekk ómaksgjald av hesum. Hetta kundi vera ein góð skipan innan rímligt mark. Tað kundi jú henda, at ein merktur hvalur varð burtur, tá kundi tað vera gott at hava hvalir til at taka. Eg hevði hoyrt, at gamli sýslumaðurin Gudmund Effersøe kundi leggja ríkiligt av hvali til viks, sum hann so hevði ræðið á.

Men henda skipan hóvaði mær ikki. Allir hvalir komu til skiftis, og um tað av eini ella aðrari orsök

var amtslækni í Føroyum. John var sonur sýslumannin Gudmund.

Vit spældu nógv kort saman og komu eisini saman í klubbanum. Tá var nógv til av loppum, og hann segði tær hava ein serligan alsk til sín. Hann segði seg enn tá kenna mun á loppubítum, um tær komu úr Valinum ella Froðba. Tær í Valinum bitu fastari. Tá ið hann skriðaðu sær, kundu hann siga, at hetta er “tær lúsa loppurnar úr Kirkwall!” Hetta var eitt annað heiti fyri Valin.

Sjálvur hevði eg ongantið trupulleikar av loppum.

Politisturin Stóri Martin

Politisturin Martin Christiansen var ein rætt-sinnaður maður og ein stór persónligheit. Hann hevði verið ungur til skips, og hevði verið illa viðfarin av skiparanum. Hann mundi eina ferð sligið Martin til avlív, og tað var bara hansara kreftum fyri at takka, at hann hóraði undan.

Tá Martin var settur sum politistur, var tað eisini vegna hansara framúr kreftir. Hann hevði góðar gávur, men hevði ikki gingið nakað serligt í skúla.

Hann var ættaður úr Havn. Petur Alberg skivur um pápa hansara í síni dagbók:

Stóri Petur var ein av teimum mongu originalunum í Havnini tá. Var slaktari og plagdi at ganga við trimum knívum undir liðini ella aftan á bakendanum. Plagdi at slakta, helst í kjallarunum undir gomlu butikkin hjá Evensen, viðhvørt í pakkhúsinum hjá Lützen í Kopargøtu.

Í fóstuni plagdi hann at ganga grýlu, men tað var altíð í ljósum. Tá samlaðist allur ungdomurin við Eystaru Vág uttan fyri Trappuhúsinu í Bringsnagøtu, har hann búði. So kom hann út, ræðuligur at sjá við hópi av tonglum uppi á øllum kroppinum. Ja, det var dengang.

Martin hevði kanska verið nakað buldrasligur sum ungur, tí hann var eitt skifti sendur

kom at resta í, so greiddi eg tað av mínum parti sum sýslumaður.

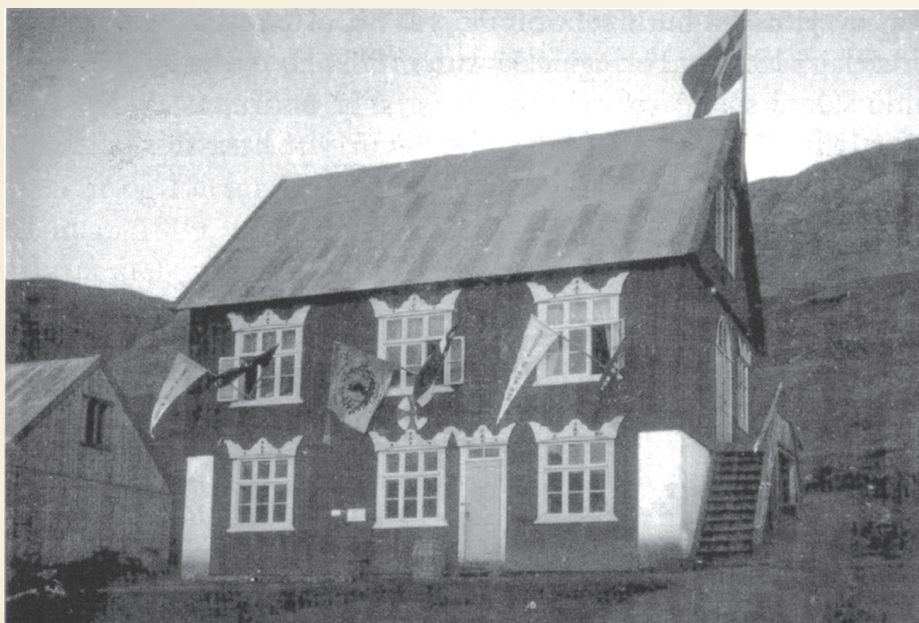
Tað er ein søga um eitt døglingadráp í Hvalba. Her var eisini hildið, at sýslumaðurin hevði býtt ríkiligt til sín sjálvs.

Spikið av døglingi hevði eitt ávíst virði. Lýsið av tí var roknað sum heilivágur, um tað var smurt á bringuna við lungnabruna. Eisini var tað gott móti gikt. Lýsið skuldi eisini hjálpa móti ormi hjá seyði. Tað luktar heldur ikki so illa sum annað lýsi.

Sýslumaðurin bræddi lýsið í neystinum. Tá ið hann fór niðan til húsa við lidna lýsinum fóru tveir av hansara hundum at berjast millum beinini á honum. Úrslitið var, at sýslumaðurin misti byttuna við tí dýrmæta lýsinum, sum rann um alt túnið. Tað var ikki frítt fyri, at tað vóru tey, sum gottaðu sær.

Kendi mun á loppum

Eg kom nógv saman við læknanum Gudmund Effersøe. Hann var sonur John, sum eitt skifti

Losjuhúsinu á Tvøroyri, har Kristian Djurhuus hevði skrivstovu fyrstu árinu.